

Hồi Thứ Mười Bảy

QUÁI NHÂN BỎ CHÙA ĐI ĐÀU

Trên mặt quái nhân đắc ý cười vang một lúc rồi nói:

– Ta ở nơi chùa cổ hoang lương này mười mấy năm chẳng có gì tiêu khiển. Trừ lúc tĩnh tọa điều hòa hơi thở, còn ngoài ra nghĩ đến vấn đề giải đáp mọi vấn đề khó khăn về võ công. Bao nhiêu vấn đề nan giải ta đều khám phá ra được cả. Việc chọn đệ tử để truyền thụ võ công nhằm vào hai tiêu chuẩn là cốt cách và tính tình. Cốt cách người tuy vào hạng thượng phẩm nhưng tính tình người khó lòng đi đến chỗ tuyệt đỉnh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ tử tự biết mình ngu dại, khó lòng trở nên bậc đại tài nên không dám nhiều cao vọng, chỉ mong sư phụ chỉ bảo những điểm thiếu sót...

Thượng Quan Kỳ đang nói dở, bỗng quái nhân lại nổi lên một tràng cười làm át lời chàng đi.

Thượng Quan Kỳ hỏi ngay:

– Phải chăng đệ tử có điều lầm lẫn?

Quái nhân nói:

– Không! Không phải!

Thượng Quan Kỳ hỏi ngay:

– Đệ tử không có điều lầm lẫn sao sư phụ lại cười?

Quái nhân đáp:

– Ta cười là cười câu người sắp hỏi. Ngoài ta ra, trên thế gian này không còn người thứ hai nào có thể trả lời được.

Lão ngừng một lát lại nói tiếp:

– Nên biết rằng tiềm lực của con người thì vô hạn lượng, song cái thân thể bằng xương bằng thịt thì không thể nào vượt qua cái qui lệ thông thường. Vì thế mà võ công khi đến một hạn độ nào rồi sẽ không thể tiến thêm được nữa. Nếu muốn vượt qua ngoài cái hạn độ thông thường của con người thì phải có một sự biến chuyển cực lớn...

Thượng Quan Kỳ chăm chú nghe. Chàng ngắt lời hỏi:

– Sư phụ! Đệ tử liệu có được nghe những bí quyết nhiệm màu đó không?

Quái nhân cười nói:

– Nói cho người nghe cũng bằng vô ích. Đòi người chắc khó lòng tới chỗ siêu việt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ tử cũng tự biết không có hy vọng đó, được tới chỗ cao siêu nhưng xin sư phụ cho nghe.

Quái nhân lắc đầu nói:

– Ta ở đây mười mấy năm, một mặt tìm hiểu những bí mật nhiệm màu của võ công, một mặt tìm kiếm đồ đệ. Song xem người đã nhiều, kể thì tâm thuật bất chánh, người thì cốt cách tầm thường. Những bậc lương tài trên thế gian thật khó tìm quá.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến Viên Hiếu liền nói:

– Đệ tử có một người, rất mong sư phụ thành toàn cho.

Quái nhân hỏi ngay:

– Phải chăng người muốn nói đến con vợ?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng đó!

Quái nhân trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Tuy y có cốt cách kỳ lạ nhưng tính tình không bằng người. Nếu quả nhân định thắng thiên thì sự thành đạt của y không những trên người mà còn có thể trở thành một tay kỳ hiệp cổ kim hiếm thấy.

Rồi lão đưa mắt nhìn ra cửa sổ lẩm bẩm:

– Còn việc nhân định có thắng thiên hay không ta không thể biết trước được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin sư phụ mở lượng từ bi hết sức thành toàn cho y.

Quái nhân khẽ cười nói:

– Được rồi! Có điều y cùng người có điểm bất đồng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bất đồng ở chỗ nào?

Quái nhân nói:

– Bàn về cốt cách thì y đúng là một nhân tài luyện võ, song y không phải là nhân loại nên khả năng hiểu biết và tâm địa của y không biết ra sao.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sư phụ nghiên cứu đã nhiều mà chưa xem ra được tướng mạo của y sao?

Quái nhân cười nói:

– Mặt y bị một đám lông đen che khuất nên chưa xem được rõ ràng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Y có tâm địa rất thuần hậu, trên đời khó kiếm được người thứ hai như thế. Đệ tử xin sư phụ đừng bỏ phí mất một lương tài.

Quái nhân trầm ngâm hồi lâu, bỗng ngẩng đầu lên người hơi run run dường như có điều gì kích động vô cùng.

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi:

– Sư phụ làm sao vậy?

Quái nhân thủng thảng đáp:

– Trong tòa cổ tự này có một kỳ vật mà trên thế gian không tìm đâu có. Nó có thể thay hình đổi dạng cho y, nhưng... ta quyết để vật lạ đó lại để chữa độc cho một người.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sư phụ định để chữa độc cho ai?

Quái nhân nói:

– Cho sư mẫu người. Ta ở nơi chùa cổ hoang lương này mười mấy năm là để chờ nó chín mềm để lấy chữa độc cho nàng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sư mẫu đệ tử hiện ở đâu?

Quái nhân đáp:

– Hiện nàng đang ở chỗ tên nghĩa đệ vong ơn bội nghĩa. Hỡi ôi! Mười mấy năm trời tháng ngày đặng đặng đối với sinh mạng một người không phải là ngắn.

Lão bân khuâng thở dài rồi nói tiếp:

– Sau khi ta cùng sư mẫu người trùng phùng, thật là những ngày hoan lạc! Chúng ta ngao du những nơi danh lam thắng cảnh miền Giang Nam rồi lại trở về Tế Nam, ở trên bờ hồ Đại Minh. Từ đó ta bắt đầu rời khỏi giang hồ, bỏ mặc tiếng thị phi của các nhân vật võ lâm. Ta cùng nàng dong thuyền trên mặt hồ hoặc buông câu tiêu khiển. Đáng tiếc là hoàn cảnh tươi vui xảy ra việc bất thường, mới hơn một năm mà gã đã tìm đến nơi chúng ta ở.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có phải sư phụ nói gã nghĩa đệ đó chẳng?

Quái nhân đáp:

– Gã chứ còn ai nữa! Trời ơi! Gã đột nhiên xuất hiện trước mặt hai ta, chúng ta thật hoang mang vô cùng. Tuy bề ngoài không xảy ra xung đột mà trong lòng coi nhau như cừu địch. Cả ba người chỉ giương mắt nhìn nhau không ai nói câu gì...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Thế rồi sao nữa?

Quái nhân dừng lại như để nhớ ra những việc trước rồi nói tiếp:

– Gã vái dài ta một cái. Gã nói sau khi ta bỏ đi, gã hối hận vô cùng, tìm kiếm ta khắp nơi không thấy.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Sư phụ có tin lời gã không?

Quái nhân đáp:

– Gã vừa nói vừa khóc làm cho ta cảm động quá, ai mà không tin được. Hỡi ôi! Nếu bữa đó ta không tin lời gã bỏ đi ngay thì đâu đến nỗi phải xa lìa vợ con, đau khổ như thế này?

Ngừng một lát quái nhân lại nói:

– Lúc ban đầu ta còn đề phòng, sau gã đóng vai chân thật hay quá nên ta đã không phòng ngừa nữa...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Võ công sư phụ tinh thâm lại biết gã giở về dùng độc, dù không đề phòng há lại không để ý đến việc gã bỏ thuốc độc vào thức ăn sao?

Quái nhân nhìn chằm chặp vào Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi nói:

– Thuốc độc của gã không mùi không vị và thừa lúc mình sơ ý mới bỏ vào thức ăn thì sao mình biết được.

Quái nhân nghĩ đến tình trạng thê thảm đã qua không khỏi sa đôi dòng lệ, thở dài một tiếng nói:

– Hôm ấy vào buổi chiều một ngày mùa thu, đột nhiên gã nói lời cáo biệt cùng ta và phải gấp rút lên đường. Ta không nhớ lúc đó ta buồn hay vui. Dù sao lúc gã lâm biệt ta không khỏi động mối thâm tình dùng dằng không nỡ chia tay. Ta cùng sư mẫu người hai ba lần lưu giữ gã lại nhưng gã nhất quyết ra đi không chịu ở thêm một ngày nào nữa. Đêm đó đặt tiệc tiễn hành, sư mẫu người xuống bếp nấu món ăn, còn mình ta ngồi nói chuyện với gã...

Quái nhân đưa tay lên lau nước mắt rồi kể tiếp:

– Ta rất xúc động về cảnh kẻ ở người đi, gã bỏ thuốc độc vào thức ăn hay rượu lúc nào ta cũng không hay. Hôm ấy lòng ta rất bồi hồi cảm xúc nên đã uống nhiều rượu, vào khoảng canh hai mươi phần ta say đến tám. Dưới ánh trăng lơ mơ ta đưa gã lên đường...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sư phụ đối với gã nhân hậu là thế, vậy mà gã vẫn hạ độc để hãm hại thật là không bằng loài cầm thú.

Quái nhân nở một nụ cười thâm khổ tiếp:

– Ta tiễn gã chừng năm dặm, tay cầm tay kẻ nổi biệt ly. Ta còn nhớ đêm đó làn gió thu thổi tóc gã bay bổng lên, ta đưa tay vuốt tóc gã, ký chú mấy lời trân trọng. Ta có dặn y rằng: Tuy rằng ta đã rửa tay lui về ở ẩn, không màng thị phi đến chuyện giang hồ, nhưng nếu gã cần đến ta thì ta quyết không từ chối. Ôi! Gã cũng nói với ta toàn lời khảng khái: Hiện nay trong võ lâm không có người thứ hai nào gã vừa sợ vừa kính, ngoài ta ra. Gã nói xong hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống. Từ ngày gã ở với ta, đây là lần đầu tiên gã rơi lệ. Hay là lương tri gã đã đánh thức lòng hối hận của gã đã đánh độc ta. Ta thấy gã rơi lệ, tức dạ không yên, muốn đi theo giải thích về việc sư mẫu người, nào ngờ gã quay gót chạy như bay. Ta ngăn người nhìn sau lưng gã cho đến lúc khuất bóng mới trở về. Phần vì say rượu, phần vì bị ngộ gió nên quá mệt mỗi ta đã lăn ra ngủ vùi. Sau ta mới biết là thuốc độc phát tác. Nằm ngủ cho đến lúc mặt trời lên cao ba sào mới thức giấc. Mở mắt ra thì phong cảnh vui cười hôm trước đã biến mất.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao? Gã quay về hay là sư mẫu cũng bị thuốc lên cơn?

Quái nhân đáp:

– Lúc mở mắt ra, điều trước tiên ta thấy là thấy gã xuất hiện, nhưng lúc này mặt gã đờ đờ sát khí. Ta hỏi gã đã đi sao lại trở về thì gã đứng trơ ra bên giường không đáp, nhưng ta đã biết rõ sự tình. Ta tung mình nhảy lên thì gã lui về phía sau để tránh. Sư mẫu người chỉ mặc một cái áo lót mình ngồi tựa trên ghế bành...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sư mẫu cũng bị ngộ độc hay sao?

Quái nhân nói:

– Ta vừa nhìn thấy sư mẫu người trong lòng cực kỳ kích động, nhưng ta trấn tĩnh được ngay, bảo gã: Bất luận gã đối với ta thế nào cũng mặc lòng, chỉ xin buông tha cho sư mẫu người là đủ, còn việc gì cũng có thể giàn xếp được ổn thỏa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Võ công sư phụ còn hơn gã nhiều, sao lập tức ra tay đánh cho gã một chưởng chết đi? Đối với con người vong ơn phụ nghĩa như thế sư phụ còn lưu tâm làm gì?

Quái nhân đáp:

– Ta cũng biết gã lòng lang dạ thú và hiểu rõ võ công hẳn không thể thắng nổi ta, nhưng không đời nào ta động thủ một cách hấp tấp. Gã cười lạt bảo ta: Đại ca quả là người thông minh tuyệt đỉnh, sớm tự biết mình. Đại ca đã uống thuốc độc của tôi rồi, nếu có động thủ thì chỉ trong vài trăm hiệp là thuốc độc sẽ lên cơn...

– Ta hỏi vì sao lại đánh thuốc độc ta? Thì gã thản nhiên đáp vì hai nguyên

nhân:

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Vì hai nguyên nhân nào?

Quái nhân đáp:

– Gã nói: thứ nhất là những tay cao thủ võ lâm hơn gã không có mấy người, trong số đó có ta là một. Đánh thuốc độc cho ta chết đi hẳn sẽ giảm đi một tay kinh địch. Còn nguyên nhân thứ hai là vì sư mẫu người. Mắt gã trông thấy đôi ta ân ái với nhau nên đã sanh lòng ghen tức nên muốn rẽ duyên hai người.

Thượng Quan Kỳ than rằng:

– Trên đời tại sao lại có người thâm độc đến thế? Sư mẫu đã một lòng một dạ với sư phụ há lại còn chịu theo gã hay sao?

Quái nhân nói:

– Lúc đó ta có hỏi gã như vậy, và khuyên gã không nên có ý nghĩ càn dỡ. Nào ngờ gã cười khanh khách nói đã chuẩn bị đem việc gã cùng sư mẫu người ân ái với nhau để cho ta tức mà phải chết, nhưng vì còn tình nghĩa anh em nên hẳn sẽ để cho ta chết được nhắm mắt. Gã còn nói: Sau khi sư mẫu người trúng độc và ta đã chết rồi thì tình hình sẽ biến đổi hẳn vì nàng đã bị loạn óc, hẳn nói sau nàng sẽ nghe vậy. Lúc đó ta giận đến cực điểm nhưng ta cố nén lòng, ngậm vận chân khí để thử xem thì quả nhiên trong huyết đan điền có điều khác lạ, biết rằng ta đã bị trúng độc nên không cùng gã động thủ và ta nuốt giận không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Gã tàn bạo độc ác đến thế khi nào lại chịu tha cho sư phụ?

Quái nhân nói:

– Gã chỉ nói tính chất thuốc độc ghê gớm vô cùng, trên đời này không ai có thuốc giải, dù gã không giết ta nhưng ta cũng không thể sống được. Nhưng gã không ngờ nội công của ta lại quá thâm hậu. Lúc đó ta ngậm vận chân khí thúc đẩy chất độc ra hai chân.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Giả tửy gã biết sư phụ còn sống tất gã lo sợ lắm. Con người cùng hung cực ác đến thế nếu để gã sống ở nhân gian không biết gã còn hại đến bao nhiêu người nữa!

Quái nhân nói:

– Ta nghe tình hình hiện nay thì hình như gã đã biết phong thanh ta vẫn còn sống ở nhân gian. Nhưng gã vẫn tin rằng chất độc của gã ghê gớm lắm, dù ta không chết thì trong bụng cũng khó yên lành, mà muốn giết ta lại không hạ thủ được.

Ngừng một lát quái nhân kể tiếp:

– Gã đứng trong phòng hồi lâu nhìn ta rồi mới dắt sư mẫu người đi ra. Ta biết gã rất giảo quyệt, thế nào cũng nấp vào chỗ kín để xem ta sống chết thế nào, nên khi gã ra rồi ta mới giả vờ đau đớn không thể chịu được nằm lăn ra rên rỉ. Mãi đến khuya ta mới rút đoản kiếm giấu trong mình ra tự chặt hai chân rồi bò ra cửa sổ phía sau bỏ trốn.

Thượng Quan Kỳ vô cùng kinh dị hỏi:

– Sư phụ chặt đứt hai chân rồi còn chạy được ư?

Quái nhân đáp:

– Ta dùng hai cây gậy để chống nạng mà đi, vừa đi vừa vận khí để cầm máu. Lúc đó ta chỉ mong sao sống được để rửa hờn. Với ý chí kiên quyết, ta đến tạm lánh ở một nhà nông ở cách đó chừng mười dặm để chờ vết thương kín miệng rồi sẽ đi nơi khác...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Những chuyện về sau chẳng có gì đáng nói nữa, có thể kết thúc ở chỗ này.

Thượng Quan Kỳ máu nóng sôi lên sùng sục, không nhịn được nữa nói:

– Con người như thế thật là khả ố. Đệ tử xin vì sư phụ mà báo mối thù này.

Quái nhân nói:

– Hai mươi năm trước đây, võ công của gã đã suýt soát với ta. Trong khoảng thời gian này ta e võ công của gã thăng tiến hơn thì người địch sao nổi gã? Ôi! Mối thù này ta nghĩ suốt đời không trả xong được!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Lão nói thật đúng!”. Rồi chàng không nói gì nữa.

Quái nhân thuật xong câu chuyện đau thương của lão ra chiều nhọc mệt, nhắm mắt lại dưỡng thần. Thượng Quan Kỳ không dám quấy nhiễu, chàng khẽ đứng dậy đẩy nhẹ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Trải qua một thời gian mất thấy tai nghe, Thượng Quan Kỳ phát giác ra trong ngôi chùa cổ hoang lương này có nhiều điều bí ẩn. Quái nhân biết được khá nhiều nhưng không chịu nói. Có lẽ cũng còn nhiều điều mà lão chưa được biết.

Chàng lại bắt đầu mở cuộc điều tra ngôi chùa cổ, cất bước từ từ đi về phía trước. Trong viện ngoài sân chỗ nào cũng rêu phong cỏ mọc. Tuy nhiên giữa những đám cỏ dại um tùm thường mọc lên ít nhiều cây hoa lạ.

Chàng đang đi bất giác lại đến một nơi tiểu viện thanh vắng. Các phòng bốn mặt đều đóng cửa kín mít như các nơi kia, chỉ khác ở chỗ nơi đây cỏ mọc không đầy và um tùm.

Điểm khác lạ này đã gieo một sự nghi ngờ vào đầu óc Thượng Quan Kỳ. Trước hết chàng để ý nhìn cảnh vật bên ngoài, hoa cỏ chỗ này ít thấy mọc ở những nơi kia. Khu này cũng lớn hơn các viện khác. Lại còn một điều lạ nữa là: Các cửa

lớn nhỏ nơi khác vẫn còn y nguyên, mà nơi đây cửa hoặc bị phá vỡ hoặc có nhiều vết tích.

Thượng Quan Kỳ từ từ đi xem khắp các phòng một lượt mà chưa tìm ra được một thứ gì khả nghi. Tòa viện thanh vắng này dường như để trông coi về việc trồng hoa cỏ. Các phòng xung quanh thì nhỏ mà viện lại quá lớn thật coi không xứng. Thượng Quan Kỳ tuy không thông thạo về hoa cỏ nhưng thấy tươi đẹp khác thường nên cũng xem kỹ để thưởng ngoạn.

Trong đám hoa này có một cây nhỏ rất lạ, to như quả trứng, sắc vừa tía vừa đỏ, toàn thân không cành không lá, cao chừng hai thước. Mới nhìn giống như một cây gậy hồng tía cắm xuống đất. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ tự hỏi: “Cây gì mà lạ vậy? Sao không có lấy một cành một lá nào cả?”. Chàng nhìn hồi lâu vẫn không hiểu ra sao đành quay gót từ từ trở ra.

Thời gian thấm thoát đã hết một ngày. Quái nhân chia thời giờ ra làm hai: Ban ngày Viên Hiếu đi kiếm trái cây và thực vật thì ở nhà quái nhân trò chuyện và luyện võ cho Thượng Quan Kỳ, tối đến Thượng Quan Kỳ được cắt đặt cho việc khác cho lão luyện võ cho Viên Hiếu. Lúc ban đầu Thượng Quan Kỳ không cảm giác được điều gì khác lạ, nhưng về sau chàng phát giác quái nhân cố ý chia thời gian ra như thế là để hai bên không biết lão đã truyền dạy thứ võ công nào cho ai.

Việc luyện võ càng ngày càng cấp bách khẩn trương. Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đều cảm thấy rất là nhọc mệt. Trái lại quái nhân thì càng ngày tinh thần càng trở nên minh mẫn hơn, tựa hồ như vì lão thấy võ công hai người tiến triển rất mau nên lòng lão rất hả hê.

Thời gian trôi như nước chảy, thấm thoát đã được một năm. Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu tựa hồ bận rộn khác thường không biết có phải quái nhân an bài như thế không? Càng về sau, hai người càng ít có cơ hội gặp mặt, nếu có gặp thì hai người chỉ nhìn nhau cười một cái rồi lại hấp tấp đi làm phận sự của mình, thậm chí nói với nhau một vài câu cũng không tiện dịp.

Qua một năm luyện tập, Thượng Quan Kỳ đối với quái nhân càng thêm phần tôn kính, vì chàng thấy võ công lão uyên bác vô cùng. Cứ cách năm ba ngày lại đem một chiêu thức tân kỳ của các phái võ có danh tiếng truyền lại cho chàng.

Lối truyền thụ võ công của lão có lối khác với người thường là lão không luyện từ đầu đến cuối một kiếm pháp nào, mà mỗi phái chỉ lựa lấy năm ba chiêu rất kỳ diệu luyện cho tinh tế và kể như kiếm pháp của môn phái đó đã luyện xong. Nhưng về chưởng pháp thì lão truyền thụ rất kỹ, giảng giải rất rõ ràng.

Sau nữa, Thượng Quan Kỳ không những tôn kính mà còn sợ hãi lão nữa, nhân vì cách truyền dạy võ công của lão rất thần tình, từ ôn hòa chuyển sang nghiêm khắc, càng về sau càng rút ngắn lại.

Một hôm, quái nhân triệu tập Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu cùng một lúc bảo:

– Học về vũ khí và quyền chưởng các người đã khá lắm rồi, đêm nay giờ Tý bắt đầu luyện nội công...

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Viên Hiếu rồi hỏi quái nhân:

– Sư phụ! Viên đệ có luyện nội công không?

Quái nhân đáp:

– Có chứ! Nhưng vì hai người có nhiều chỗ khác nhau nên cách truyền thụ cũng không thể giống nhau được. Kỳ nhi! Nội công của người đã vào đường lối, chỉ cần học khẩu quyết là người có thể tự luyện được. Còn Hiếu nhi vì phú tính khác người thường, không biết có biến hóa về phép luyện nội công không? Vì thế mà ta phải lưu ý trên gác này để trông nom y luôn...

Lão trầm tư một lúc rồi nói:

– Cách căn gác này chừng ba mươi trượng về phía chánh Tây có một viện tĩn mịch. Người ra đó tìm lấy một phòng nhỏ rồi ở luôn nơi đó mà luyện tập. Những thức ăn cần dùng ta sẽ sai Viên Hiếu mang ra đó cho người.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Về khoa nội công sai một chút là bị hư hại nên lúc đầu cùng lúc sắp thành công lúc nào cũng cần có sư trưởng ở bên cạnh để chỉ bảo. Đây lão bảo mình ra một nơi riêng biệt để luyện tập không biết có ý gì?”.

Quái nhân dường như đọc được ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ tùm tùm cười hỏi:

– Có phải người sợ không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đệ tử không sợ!

Lão nhân cười nói:

– Người cứ giữ tâm cho bình tĩnh đừng để ngoại vật xúc động thì không có gì là nguy hiểm cả. Huống chi có ta ở gần đây, lúc khẩn cấp sẽ có ta tới nơi để giúp người.

Viên Hiếu hai mắt loang loáng nhìn Thượng Quan Kỳ, tựa hồ như y có nhiều điều muốn nói nhưng không biết nói gì, y chỉ kêu lên được một tiếng:

– Đại ca!

Quái nhân rất sợ Viên Hiếu nói chuyện với Thượng Quan Kỳ, vội nói xen vào:

– Ta bắt đầu truyền thụ nội công cho người. Người đã biết khí huyết chạy ngược đường lợi hại thế nào rồi.

Đoạn lão ngăn trở không cho Thượng Quan Kỳ nói nữa bằng cách lập tức bắt đầu đọc khẩu quyết nội công cho chàng.

Viên Hiếu lặng lẽ ngồi một bên lắng nghe. Tuy y đã biết khá nhiều về tiếng

người song về những khẩu quyết sâu rộng nhiệm mầu y vẫn chưa hiểu được. Họ hoàn hồn mới biết được một hai câu nhưng không hiểu được ý nghĩa của nó.

Thượng Quan Kỳ để tâm nhớ từng câu từng chữ. Chờ quái nhân dọn dò xong, chàng lập tức đứng lên đi ra khỏi căn gác.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên phát giác quái nhân có vẻ thiên vị Viên Hiếu và đối với mình có phần nhạt nhẽo hơn. Chàng đoán rằng đó là quái nhân muốn kích thích mình mau thành công. Chàng tuân lời quái nhân đến ngôi biệt viện thanh vắng cách đó chừng ba mươi dặm về phía Tây, thì đó chính là phòng viện có nhiều cây hoa lạ mà chàng đã thăm qua.

Thượng Quan Kỳ thấy mé Tây có một cái phòng tốt hơn hết. Chàng vừa đưa tay đẩy thì cánh cửa đã mở ra, trong phòng này đầy cát bụi. Ở đây chỉ có mùi hôi mốc chứ không có xác chết. Chàng nghĩ thầm: “Chắc sư phụ cũng đã cố ý chọn phòng này cho mình”. Chàng bẻ mấy cành cây quét bụi. Cái giường gỗ thông vẫn còn tốt nguyên. Quét tước xong chàng bắt đầu ngồi xuống điều hòa hơi thở.

Mỗi khi chàng vận công xong tỉnh lại thì đã có một mâm trái cây để sẵn đó. Chàng biết là do quái nhân sai Viên Hiếu mang đến cho mình, chàng cầm lấy ăn ngay.

Quang âm thấm thoát, Thượng Quan Kỳ luyện nội công đã được nửa năm. Chàng cảm thấy công cuộc tập luyện đã tiến bộ rất nhiều. Vì chàng đã bỏ hết tạp niệm nên cũng không còn nghĩ đến việc của quái nhân và Viên Hiếu nữa.

Trong vòng nửa năm này, chàng không gặp được Viên Hiếu một lần nào. Nhưng thức ăn ngày nào Viên Hiếu cũng đem đến vào lúc chàng tĩnh tâm nhập định.

Một hôm chàng đang ngồi vận động hơi thở bỗng cảm thấy một luồng chân khí từ đan điền xông ngược lên sắp chạy thẳng vào ngực, chẳng khác gì con ngựa tuột dây cương không thu về được nữa. Chàng không khỏi bồn chồn lo sợ, nếu không hạ được xuống thì nguy to. Chân khí đang bốc lên bồng bồng như nước sông cuộn cuộn chảy không ngớt. Lục phủ ngũ tạng bị chân khí đẩy ngược lên rung chuyển không ngừng. Đó là lúc người luyện nội công sắp đến giai đoạn viên mãn thường gặp cái nguy này. Nếu luồng chân khí này xông thẳng ra ngoài thì chẳng những uổng mất bao công phu từ trước đến giờ mà còn có thể bị trọng thương suốt đời tàn tật.

Thượng Quan Kỳ đã biết trước cái nguy trọng đại này, rít chặt hai hàm răng nín thở không cho chân khí xông lên miệng. Nhưng không có cách nào hãm chân khí lại được, phủ tạng đã thấy đau đớn, lồng ngực căng lên như muốn nổ tung.

Thượng Quan Kỳ chống được một lúc nữa thì mồ hôi xuất ra đầm đìa, cơ hồ sắp kiệt lực. Đang lúc khẩn cấp, bất thành linh một chưởng đánh vào sau lưng. Bên tai văng vẳng nghe tiếng quái nhân nói:

– Kỳ nhi! Người mau cho khí huyết chạy ngược khắp thân thể để cho chân

khí lưu tán vào trong các kinh mạch.

Chàng cảm thấy một luồng hơi nóng từ huyết “Mệnh Môn” sau lưng xông vào nội phủ. Chân khí đang hoành hành trong ngực phút chốc đã bị luồng nhiệt khí đó đè xuống. Một mặt chàng nghe lời quái nhân cho máu chảy ngược đường, quả nhiên luồng chân khí xông lên từ đan điền chạy tán mát vào các kinh mạch.

Qua cơn bảo tố, bình tĩnh trở lại, Thượng Quan Kỳ mừng rỡ vô cùng, bỗng chàng nghe tiếng quái nhân nói:

– Kỳ nhi! Ta chúc mừng cho con đã thành công.

Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân hai nách chống nạng đứng sau lưng đang tươi cười nhìn chàng.

Chàng cảm kích vô cùng nói:

– Nếu không có sư phụ chạy lại cấp cứu thì hôm nay đệ tử đã suy bại rồi.

Quái nhân cười nói:

– Hơn tháng nay ta luôn luôn ở bên mình con, đứng nhìn mỗi buổi tối để trông chừng con.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hơn tháng nay sư phụ luôn ở bên mình đệ tử mà tại sao đệ tử tuyệt không hay biết?

Quái nhân cười nói:

– Nếu người biết ta luôn ở bên mình hộ vệ thì cách dụng công không được hoàn toàn độc lập, làm sao có được kết quả như ngày hôm nay.

Thượng Quan Kỳ rất cảm kích nói:

– Sư phụ đối với đệ tử tình ý thâm hậu như vậy đệ tử biết lấy gì báo đáp!

Quái nhân nói:

– Ta không cần người báo đáp. Chỉ cốt sau này người được thành danh ở chốn giang hồ không uổng công ta truyền thụ là ta mãn nguyện rồi.

Ngừng một lúc, lão lại mỉm cười nói tiếp:

– Thôi giờ người hãy nghỉ đi rồi mai hãy luyện tập. Bao giờ chân khí người vận động được dễ dàng thì lại nghỉ ngơi. Sau ba ngày như thế sẽ đến gặp ta...

Ngừng một lát lão lại nói:

– Viên Hiếu tuy không được thông minh bằng người nhưng luyện võ công tiến bộ mau lắm, nhất là nửa năm sau này lại càng thần tốc. Xem chừng các người khi sắp rời khỏi chùa này thì ta cũng sẽ ra đi.

Lão chống gậy trúc xuống một cái, băng mình qua cửa sổ đi luôn. Lão tuy đã cụt mất hai chân nhưng đi nhanh như điện chớp.

Ba ngày trôi qua, Thượng Quan Kỳ nhớ lời dặn sáng ngày thứ tư trở về căn gác đến chỗ quái nhân thì thấy trong gác quanh quẽ không hiểu quái nhân đã đi đâu. Trên vách có dán một mảnh giấy trắng, trên đó viết rằng:

“Ta vì có việc gấp phải đi ngay, lâu là mười tháng, nhanh cũng nửa năm sẽ lại về đây. “Võ công của ngươi và Viên Hiếu đã có căn bản vững chắc rồi, sau này các ngươi có “thành tài hay không là do các ngươi tự luyện lấy. Trong vòng nửa năm các ngươi xa ta “các ngươi phải tự luyện tập quyền chưởng. Nếu sau mười tháng ta không trở lại thì “các ngươi mở cái rương gỗ ở góc tường theo lời dặn trong đó mà làm”.

Phía dưới tấm giấy có vẽ một ống tiêu ngắn chứ không đề tên.

Thượng Quan Kỳ xem xong trong lòng bâng khuâng như người mất của báu. Trăm ngàn ý nghĩ vờ vẩn trong đầu óc chàng. Chàng nghĩ thầm: “Không biết quái nhân vì lẽ gì mà đã ở đây hai mươi năm ròng rã, hôm nay lại bỏ chùa ra đi đột ngột? Chỉ viết lại một bức thư ngắn ngủi bảo là có việc gấp, việc gấp đó là gì? Sau lại đến những nửa năm hay mười tháng mới kết thúc?... Hỡi ôi! Lão đã cụt cả hai chân, không biết đi đường có được dễ dàng không? Tuy võ công lão trác tuyệt nhưng chống một cặp nạng tre để phiêu bạt đường xa có được không?...”.

Lòng chàng đối với quái nhân thương nhớ không bút nào tả được. Chàng nghĩ rằng: “Giả tử Viên Hiếu cùng đi với lão thì trên bước đường xa xôi có kẻ đỡ đần, có phải đỡ hơn không?”.

Ngổn ngang trăm mối không biết làm thế nào mới phải. Sau chàng nghĩ rằng phải bàn việc này với Viên Hiếu xem sao. Nghĩ vậy chàng bước ra khỏi căn gác đi tìm Viên Hiếu.

o O o